

**Διακόπτεται ὀριστικῶς ἡ ἀποστολή τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἑῖς πάντας τοὺς μὴ συμμορφωθέντας πρὸς τὴν ἔντυπον ἡμῶν γνωστοποίησιν περὶ ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς αὐτῶν.**

Ἡ Διεύθυνσις

## ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

**Ὁ λάκκος τῶν Ἑλάφων.**

[Συνέχεια]

Α'

Ὁ Δαγκέρ καὶ ὁ Βωφόρτ εὐρίσκοντο, ἡμέρας τινὰς μετέπειτα, ἐν τῷ γραφείῳ ἐνὸς τῶν συμβολαιογράφων τοῦ Κρέιλ, τοῦ κ. Παρλαγκέ.

Ὁ Βωφόρτ δὲν ἤθελε νὰ τηρήσῃ ἐπὶ πλέον τὸ μεταλλουργεῖον.

Ἐσκόπει νὰ ἐκποιήσῃ, καὶ νὰ κάμῃ ἐκκαθαρίσιν, εὐθὺς ὡς θὰ ἐκάλυπτε τὰς τελευταίας ζημίας.

Τὸ εἶχεν εἶπει, ὀλίγον πρότερον, πρὸς τὸν Δαγκέρ :

— Κακὰ κάμνεις μὴ ἀποσύρων τὸ μερίδιόν σου, ἀφοῦ σοὶ τὸ ἐπιτρέπω. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, θὰ εἶναι πλέον ἀργά.

Καὶ ἐπῆλθεν ἡ ἡμέρα τῆς διαλύσεως τῆς ἐταιρίας τῶν.

Ὁ Δαγκέρ, μὲ τὸ βλέμμα πλήρες μίσους, μανίας, ἐσκέπτετο :

— Τί θ' ἀπογίνω τώρα ;

Καὶ παράφοροι καὶ τρομεραὶ σκέψεις διήρχοντο τὸ πνεῦμά του.

Τὸ νὰ ἐπανήρχιζεν ἐκ νέου μοχθῶν πρὸς ἀποκατάστασιν περιουσίας, τῷ ἐφαίνετο ἤδη πλέον ἀδύνατον, οὔτε κατέχευε δὲ τὴν πρὸς τοῦτο δραστηριότητα καὶ ἀρετὴν. Καὶ εἰς τοιοῦτο σημεῖον ἐξάφνης εἶχε φθάσει, ὥστε τὰ πλέον μυστρά σχέδια, τὰ εὗρισκε σχεδὸν ρυσικά.

Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ὠνειροπόλει :

— Πῶς ν' ἀπαλλαγῶ πάσης ἀνάγκης ; Τί νὰ κάμω ; ... Ἡ τύχη δὲν θὰ παρουσιάσῃ λοιπὸν καμμίαν εὐκαιρίαν εἰς ἐμέ, τὸν ὁποῖον οὐδεμίαν πρόληψιν ἀναγκιστίζει ;

Ἡ μετὰ τοῦ κ. Παρλαγκέ συνδιάλεξις παρετάθη ἐπὶ μακρόν.

Πελιδνός, ὁ Δαγκέρ ἤκουε συζητούμενα ἐνώπιόν του τὰ χρηματικὰ αὐτὰ ζητήματα, ὥσπερ ἦτο πρὸς αὐτὰ ξένος.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Βωφόρτ ἢ ὁ συμβολαιογράφος ἐστρέφοντο πρὸς αὐτόν, ἐζητοῦν τὴν γνώμην του, τὸν ἡρώτων ἐπὶ τινος λεπτομερείας, ἐζητοῦντο τέλος τὴν προσοχὴν του.

Τοὺς ἐθεώρει μὲ ὕψος ἐξηγιωμένων καὶ παράφρον καὶ οὐδὲν ἀπῆντα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκρούσθη ἡ θύρα τοῦ συμβολαιογράφου.

— Ἐμπρός ! εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος.

Γραφεὺς τις ἐπεφάνη, ἐχαιρέτησεν εὐγενῶς καὶ εἶπε πρὸς τὸν συμβολαιογράφον :

— Ὁ κ. Βαλόν...

— Παρακλέσατέ τον νὰ περιμεῖνῃ μίαν στιγμὴν. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς του μετὰ τινὰς λεπτά.

Ἄλλ' ὁ Βωφόρτ τὸν διέκρινε καὶ ἐγειρόμενος :

— Ὅχι, εἰσαγάγετέ τον. Ἡμεῖς ἐτελειώσαμεν.

Ὁ κ. Παρλαγκέ ἐνευσε πρὸς τὸν ἀναμένοντα γραφεά.

Ἐκεῖνος ἐξῆλθε καὶ πᾶραυτὰ εἰσῆλθεν ὁ Βαλόν.

Ἐθλίψεν ἐγκαρδίως τὰς χεῖρας τῶν τριῶν ἀνδρῶν.

— Εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας, κ. Βαλόν, τῷ εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, αἱ ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν καταστημάτων σας τοῦ Ἀγίου Διονυσίου τετρακόσκι πεντήκοντα χιλιάδες φράγκων.

— Ἐρχόμην ἀκριβῶς διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Εἶχον ἀνάγκην μέρους τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ ἐντὸς τινῶν ἡμερῶν, καὶ ἂν ἡδυνάμην καὶ σήμερον νὰ τὸ ἐλάβανον...

— Τὸ μόνον εὐκόλον. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνωφελές τὸ νὰ ἔχητε μαζὺ σας εἰς τὴν ἔπαυλιν λα Νοδὶς ποσὸν τόσῳ σημαντικόν ; ... Ἡ ἔπαυλις εἶνε μεμονωμένη, ἐδῶ, οὐδεὶς ὑπάρχει φόβος.

— Τὸ ἐσκέφθην καὶ ἐγώ, ὑπέλαθε περίλυπος ὁ Βαλόν, ἀλλὰ δύναμαι νὰ σὰς εἶπω διατὶ μοὶ χρειάζεται αὐτὸ τὸ ποσόν, ἂν μὴ ὅλον. τουλάχιστον τὸ ἡμισυ. Ὁ υἱός μου Ροβέρτος ποθεῖ ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς Γαλλίας καὶ νὰ περιοδεύσῃ ἀνὰ τὴν οἰκουμένην. Θ' ἀπουσιάσῃ ἐπὶ τινὰ ἔτη.

— Σὰς ἐγκαταλείπει ; ὑπέλαθεν ὁ Βωφόρτ.

— Διὰ λόγους πόνου τῆς καρδίας. Ἀπεγοητεύθη, ὁ καυμένος ὁ νέος. Καὶ φοβοῦμαι τὸ νὰ μείνῃ ἐδῶ ἐπὶ πολὺ. Τῷ εἶπα «Φύγε, ἀναζητήσων περιπετείαις, ταξίδευσον εἰς Ἀσίαν Ἀφρικὴν, εἰς Ἰνδίας. Πανταχοῦ. Εὐόδουσον ὅσα θέλεις, ἀλλὰ νὰ ἐπανέλθῃς καλῶς ἔχων. » Μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ κάμω παρακαταθήκας εἰς τινὰς τραπεζίτας, παντοῦ ὅπου θελήσῃ νὰ ὑπάγῃ. Καὶ δὲν τὰ μετρώ. Ὅλην μου τὴν περιουσίαν δαπανῶ, ἂν τὸ θελήσῃ, ἀρκεῖ νὰ ἐπανέλθῃ, μὲ γαλήνιον τὴν ψυχὴν.

— Θὰ σὰς μετρήσω λοιπὸν εὐθὺς αὐτὰς τὰς 450 χιλιάδας φράγκων, ἀγαπητέ μοι κ. Βαλόν, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος. Ἀλλ' ἀφοῦ εἴσθε εἰς Κρέιλ, θὰ μοὶ κάμετε τὴν φιλικὴν τιμὴν νὰ δειπνήσωμεν ἀπόψε μαζὺ ;

— Τὸ ἐπιθυμῶ. Αὐτὸ θὰ μὲ διασκεδάσῃ ὀλίγον. Δὲν εἶμαι εἰς τὴν εὐθυμίαν μου. Ἡ μόνη μου χαρὰ εἶνε ὁ υἱός μου, καὶ τοῦ κατέβη εἰς τὸ κεφάλι νὰ ἐρωτευθῇ. Ἀ ! τὰ παιδιὰ ! τὰ παιδιὰ !

— Καὶ σεῖς κύριε Βωφόρτ, θὰ μὰς συντροφεύητε, βεβαίως, μετὰ τοῦ κ. Δαγκέρ ;

Ὁ Βωφόρτ ἐδέχθη εὐχαριστῶν τὸν συμβολαιογράφον.

Ὁ Δαγκέρ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπῆντησε διὰ φωνῆς ὑποκώφου :

— Ἐγώ, ὄχι, εὐχαριστῶ ! ... Πολὺ λυπούμαι, κύριε Παρλαγκέ...

Ὁ Συμβολαιογράφος ἐπέμεινεν.

— Ὅχι, ἔχω ὑποθέσεις αἱ ὁποῖαι μὲ καλοῦσιν ἀλλαχοῦ.

Καὶ ἀποτόμως, ἐξῆλθε, χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ, ἀφίνων ὅλους ἐκπληκτοὺς ἐπὶ ταύτῃ ἀναχωρήσει.

— Ἀλλὰ τί ἔχει ; ἠρώτησεν ὁ Βαλόν.

— Μερίμνας διὰ λόγους ζημίας εἰς τὰς ὑποθέσεις του. Ἐκποιῶ τὰ μεταλλουργεῖά μου. Ἐχασεν, ἀκουσίως μου, μὴ στέργων εἰς τὰς συμβουλὰς μου, τὰς ὀλίγας χιλιάδας φράγκων ὧν ἦτο κάτοχος καὶ ἀπέμεινε κατεστραμμένος.

— Καὶ σεῖς, κύριε Βωφόρτ ;

— Ὡ ! ἐγώ ! μίαν παροδικὴν στενοχωρίαν, τίποτε ἄλλο. Ἀλλ' ἀδιάφορον. Καὶ ἡ πενία αὐτὴ δὲν θὰ μ' ἐπτόει.

Ὁ Δαγκέρ εἶχεν ἐξέλθει.

Ἐταλάντευτο ἐν τῇ δόῳ, ὥσπερ ἀποτόμως μεθυσθείς. Καὶ ὠμίλει καθ' ἑαυτόν, διὰ φράσεων συγκεκομμένων, ἀσυναρτήτων οἱ ὁφθαλμοὶ του ἦσαν ζοφεροί, αἱ χεῖρές του ἦσαν γον καὶ ἐκλείοντο. Ἄλλοτε ἔστατο, ἄλλοτε προύχρει.

— Τί τρομερὰ σκέψεις ! τί τρομερὰ σκέψεις ! ἐπιθύρυσεν...

Ἐπλανήθη ἐπὶ ὥρας ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τοῦ Κρέιλ, ἀγνοῶν ἔτι ποῦ ἐπῆγαινε, μὴ φροντίζων περὶ τῆς παρερχομένης ὥρας.

Αἶφνης, ἐν τῇ καμπῇ μιᾶς ὁδοῦ διαγκωνίζεται πρὸς τινὰ διαβάτην.

— Αἱ ! τί θαύμονα ! ἐπεφώνησε φωνὴ τις βαρεῖα.

Καὶ πᾶραυτὰ ἡ φωνὴ μεταβάλλουσα τόνον, καὶ πρὸς τὸ φιλομειδῆς τρεπομένη :

— Ὁ κ. Δαγκέρ ... Παρ' ὀλίγον νὰ μ' ἐρρίπτετε ἀνάσκελα !

Ὁ Δαγκέρ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφρικίασε σύσσωμος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του διεστάλησαν.

Ἐνέχουσι τὴν ἔκφρασιν ὀφθαλμῶν κακούργου ἢ παράφρονος.

— Σεῖς ! εἶπε ! Σεῖς !

Ἦτο ὁ Λουδοβίκος Βαλόν. Ἐξηκολούθει οὕτως γελῶν.

— Καλὰ, ἐγώ εἶμαι, τί μὲ κυττάζετε κατ' αὐτόν τὸν τρόπον ; Τί τὸ παράδοξον εὐρίσκετε εἰς τὴν συνάντησίν μας ;

— Τίποτε, ὦ ! Τίποτε !

— Πρὸ μιᾶς ἔτι ὥρας μὲ εἶδατε ... Δὲν θὰ ἐνομιζέτε ὅτι ἀπέθανον, ὑποθέτω ;

Ὁ Δαγκέρ φρίσσει ἐκ νέου, εἶτα ἀπομακρύνεται κεκωφός.

Καὶ ὁ Βαλόν τὸν παρατηρεῖ ἀπερχόμενον ὑψὼν τοὺς ὤμους.

— Τὸν ταλαίπωρο ! Κατεστραμμένος ! ... Καὶ δὲν ἔχει πλέον τίποτε νὰ κάμῃ ...

Αἶφνης τὸν βλέπει ἐπανερχόμενον.

Ὁ Δαγκέρ τὸν ἐρωτᾷ, μειδιῶν, μὲ περιδεῖς τὸ ὕψος !

— Δὲν φοβεῖσθε τὰς κακὰς συναντήσεις, τὸ βραδύ, ἐπιστρέφων εἰς τὴν ἔπαυλιν λα Νοδὶς μὲ τόσον μέγα ποσόν ; ...

— Ὡ ! τὸ χέρι μου δὲν χωρατεύει, καὶ εἶμαι καὶ ὠπλισμένος καλὰ.

Ὁ Δαγκέρ οὐδὲν προσέθηκε. Τὴν φράσιν αὐτὴν ἀπεμακρύνθη χωρὶς πλέον νὰ ἐπανέλθῃ.

— Εἶνε τρελός, μὰ τὴν πίστιν μου ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βαλόν.